

Joseph Draganović

Karl Marx?

Je li Karl Marx bio sotonist? Prije nego što je postao ekonomist i čuveni komunist, Marx je bio humanist. Danas je trećina svijeta marksistička. Mnoge kapitalističke zemlje također su u ovom ili onom obliku preuzele marksizam. Ima čak i kršćana, pa čak i predstavnika Crkve na visokim položajima, koji su mišljenja da je Isus, istina, imao ispravan odgovor na pitanje, kako se dolazi u nebo, ali da je Marx ispravno riješio pitanje, na koji se način može pomoći gladnima, siromašnima i potlačenima na ovom svijetu. Marx je bio vrlo human. Zaokupljala ga je jedna ideja: kako pomoći izrabljenim masama. Zastupao je uvjerenje da ih osiromašuje kapitalizam: kad bi se taj koruptivni sustav jednom odstranio, nastalo bi nakon prijelaznog perioda diktature proletarijata društvo u kojemu bi svatko, već prema svojim sposobnostima, radio u tvornicama i na imanjima koja bi pripadala jednom kolektivu. Plaćen bi bio u skladu s vlastitim potrebama. Tada ne bi bilo države koja vlada pojedincem; ne bi bilo ratova i revolucija — samo jedno neprekidno sveopće bratstvo.

Da bi se mase usrećile, potrebno je više od rušenja kapitalizma. Marx piše: »Dokidanje religije kao iluzorne sreće naroda zahtjev je za njegovom stvarnom srećom. On mora raskrstiti s iluzijom o svom vlastitu stanju kojemu je potrebna iluzija. Kritika religije u klici je, dakle, kritika suzne doline, kojoj je religija svetost« (»Uvod u kritiku Hegelove filozofije prava«, Marx-Engels, Cjelokupno povijesno-kritičko izdanje, priredio D. Ryazanov, Marx-Engels-Archiv-Verlagsgesellschaft, Frankfurt/Main, dio I, knj. I, sv. I, str. 606—608; u daljnjem tekstu = »Ryazanov«).

Marx je bio protiv religije, jer ona sprečava ispunjenje komunističkog ideala što ga je on smatrao jedinim odgovorom na probleme svijeta. Tako marksisti objašnja-

vaju svoje stavove. No ima i svećenika koji se služe takvim objašnjenjima. Župnik Österreicher (Engleska) rekao je u jednoj propovijedi: »Komunizam, ma kako izgledali njegovi sadašnji oblici, bili oni dobri ili loši, u osnovi je pokret čovjekove emancipacije u odnosu na izrabljivanje od strane drugih ljudi. Gledano sociološki, Crkva je bila, a još je i danas najvećim dijelom na strani izrabljivača svijeta. Karl Marx, čije teorije jedva da prikrivaju njegovu strastvenu ljubav prema pravdnosti i bratstvu, ljubav što je ukorijenjena u židovskim prorocima, mrzio je religiju, jer se upotrebljavala kao oruđe za očuvanje statusa quo, u kojemu su djeca bila robovi, radeći na smrt, kako bi ovdje u Velikoj Britaniji obogatila druge. Kada je pred sto godina rečeno da je religija opijum masa, to nipošto nije bila jeftina fraza... Kao udovi 'Kristova tijela' moramo se jednostavno pokajati i znati da stojimo u velikoj krivici svakog komunista« (Propovijedi, St. Mary's Fontana, 1968.).

Ja sam kršćanin. I ja ljubim ljude i htio bih im dobro. Bez skrupula bih prihvatio anarhizam, komunizam, demokraciju ili fašizam, kad bi to služilo sreći čovječanstva. Proveo sam dosta vremena u pokušaju studiranja i razumijevanja Marxova načina mišljenja. Tako sam pronašao neke iznenađujuće činjenice, koje bih rado priopćio čitatelju.

Marksizam stvara dojam, jer ima uspjeha, ali uspjeh ipak još dugo ne dokazuje ništa. I medicinari imaju uspjeha. Uspjeh potvrđuje i zablude, kao i istine. Pogreške su nenaplative. One otvaraju put do duboke istine. Mi ćemo tako ovdje analizirati neka Marxova djela, bez obzira na njihov uspjeh.

U svojoj ranoj dobi Karl Marx bio je kršćanin. Njegova maturska radnja nosi naslov »Sjedinjenje vjernika s Kristom« (Iv 15, 1—14). U njoj čitamo veličanstvene

riječi: »Sjedinjenje s Kristom sastoji se od najtoplijeg i najživljeg zajedništva s Njim i u tome da smo Kristovom ljubavlju prožeti u tolikoj mjeri, da svoje srce istodobno upravljamo k braći, koju je On u nutrini s nama povezao i za koju se žrtvovao« (Marx-Engels, Sabrana djela, dio I, Intern. Publishing House, New York 1974). Marx je, dakle, poznavao način na koji ljudi mogu postati dragom braćom — kršćanstvo.

On nastavlja: »Tako sjedinjenje s Kristom daje nutarnji uznos, utjehu u patnjama, mirno pouzdanje i srce što čovjekovoj ljubavi, svemu bijednom i velikom nije otvoreno ni iz nadobudnosti ili slavohleplja nego samo zbog Krista. Sjedinjenje s Kristom također daje radost koju epikurejac u svojoj lakomislenoj filozofiji i duboki mislilac u najskrovitijim dubinama svoga znanja uzalud teži dokučiti; radost koja život ljepše oblikuje i uzvišuje, koja poznaje samo neusiljenu, djetinju dušu, povezanu s Kristom i po Bogu«.

U isto vrijeme on u svom članku »Razmišljanja jednog mladića pri izboru svoga zanimanja« kaže: »Sama nas religija uči da se ideal za kojim svi teže žrtvovao za čovječanstvo. I tko se usuđuje uništiti takve zahtjeve? Kad biramo stalež u kojem najviše možemo činiti za čovjeka, tada nas teret ne može pogrbiti, jer je to samo žrtva za sve«.

Nikakvo obraćenje ili otpadništvo ne mijenja čovjeka u potpunosti. Nakon takva obrata u načinu mišljenja ponekad se dogodi da stara vjera ili nevjera ponovno prodru u svijest. To dokazuje da one nisu iščezle iz misli, nego da su samo potisnute u podsvijest.

Stari kristovski kompleks još se dugo javlja u Marxovim spisima; čak i onda kada se razbacivao kao militantni suzbijač svake religije. I u jednoj tako teško razumljivoj knjizi iz političke ekonomije kakva je »Ka-

pital«, gdje misli o religiji nisu baš uobičajene, pisao je odrasli antireligiozni Marx bez ikakve sveze: »Kršćanstvo sa svojim kultom apstraktna čovjeka i osobito u svojem buržoaskom razvitku, u protestantizmu, deizmu itd., najpogodniji je oblik religije« (Kapital« I, odj. IV).

Ne zaboravimo da je Marx jednom bio vjerni kršćanin. U njegovoj posljednjoj gimnazijskoj svjedodžbi pod »religioznom odgojem« stajalo je slijedeće: Njegovo poznavanje kršćanske vjere i temeljnih moralnih načela jasno je i dobro je fundirano. On se donekle razumije i u povijest kršćanske Crkve« (Archiv für die Geschichte des Sozialismus und der Arbeiterbewegung in Deutschland, 1925.).

Ubrzo nakon primitka ove svjedodžbe u njegovu se životu zbilo nešto misteriozno. Davno prije nego što ga je Moses Hess g. 1841. uputio na njegovo socijalističko uvjerenje, on je strastveno postao antireligiozan. Još za vrijeme njegova studentskog života išćahurio se jedan posve drugi Marx. U jednoj pjesmi on piše: »Osvetit' bih se htio onom što tamo gore vlada«. Bio je, dakle, uvjeren da na nebu postoji onaj koji vlada; bio je s njime u svađi. Ali taj »onaj tamo gore« ništa mu nije učinio. Marx je pripadao jednoj relativno dobro stojećoj obitelji. U djetinjstvu nikad nije gladovao. Bilo mu je bolje nego mnogim kolegama. Što je onda proizvelo tu užasnu mržnju prema Bogu? O nekom osobnom motivu ništa nije poznato. Je li Karl Marx takvim istupima bio samo zvučnik nekog drugog?

U dobi u kojoj svaki normalan mladić sanja o tome da drugome učini dobro, planirajući uz to svoju vlastitu budućnost, on je pisao retke koji slijede. Zašto?

»Tron ću jedan sagraditi sebi.

Golem, hladan nek mu bude vrh.

Brana užas ljudski kakva ne bi,
a maršal mu jezoviti srh!»

»Tko zdravim okom na to baci pogled,
nek obrne se smrtno blijed;
slijepom, hladnom smrtnošću obuzet,
a sreća će mu pripremiti grob.«

(»Molitva očajnika«, u: Karl Marx, Sabrana djela, sv. I, New York 1974.).

Riječi »Tron ću jedan sagraditi sebi « i iskaz po kojem od onoga koji sjedi na tom tronu dolaze samo strah i jad podsjećaju na pretjerano Luciferovo hvastanje: »...Uspet ću se na nebesa, povrh zvijezda Božjih prijesto ću sebi dići!« (Iz 14, 13).

Čemu jedan takav prijesto? Odgovor se nalazi u jednoj gotovo nepoznatoj drami što ju je Marx za vrijeme svojih studentskih dana također napisao. Naslov joj je »Oulanem«. Zbog objašnjenja ovog naslova moram se malo udaljiti od teme. Postoji i jedna sotonistička Crkva. U njene obrede spada crna misa koju u ponoć služi đavolski svećenik. Svijeeće se u svijječnjake postavljaju naopako. Svećenik svoju odoru također nosi izvrnutu. Sve što se nalazi u njegovu molitveniku on izgovara unatraške. Božje, Isusovo i Marijino ime čitaju se naopako. Hostija, ukradena iz neke crkve, obeščaćuje se kad »svećenik« dođe do riječi kojima je Isus započeo svetu gozbu: »Uzmite i jedite, ovo je moje tijelo, koje će se za vas predati! Uzmite i pijte, ovo je moja krv, krv novoga saveza, koja će se za vas proliti!«. Tada se jedno raspelo naopako izvjesi, ili se pak po njemu gazi. Tijelo neke gole žene služi kao oltar. Hostija koja se ukrade iz bilo koje crkve obilježava se Sotoninim imenom te se primjenjuje na tako nečasnoj gozbi. Za vrijeme crne mise spaljuje se i jedna Biblija. Svi prisutni obećavaju da će učiniti svih sedam smrtnih grijeha koji se navode u

katoličkom katekizmu. Nakon toga slijede orgije.

Štovanje Sotone vrlo je staro. U knjizi ponovljenog zakona 32,17 stoji da je puk žrtvovao zlodusima. Izraelski kralj Jerobeam kasnije je zlodusima čak posvećivao i svećenike (2 Ljet 11, 15).

Karakteristično je da se u slučaju naslova »Oulanem« radi o obrtanju jednoga svetog imena. To je anagram imena Emanuel, Isusova biblijskog imena koje na hebrejskom znači »Bog s nama«. Ovakva izopačavanja imena smatraju se u crnoj magiji djelotvornima.

Poslušajmo sada najprije čudno priznanje što ga Marx iznosi u svojoj pjesmi »Igrač«:

»Što, što ja bodem, nije naći grešku,
u dušu krv ti tjera sablju tešku.
Bog je ne pozna, vještinu ne mari,
što u glavu se probi iz milih čari.
Dok mozak ne skrene, srce ne izmijeni,
Nju Crni živo prodao je meni.
I kuca u taktu, ostavlja znakove«.

Ovi stihovi postaju značajni kad se zna da se u sotonskom kultu prilikom rituala višeg reda svećeničkom kandidatu prodaje začarani mač koji zajamčuje uspjeh. On za nj plaća time što krvlju iz svojih žila potpisuje zakletvu da svoju dušu nakon smrti prepušta đavlu.

A sada evo citata iz jednočinke »Oulanem«: »I još više od toga: znam, drugi su još tu. I oni su *Oulanem!* Ime zvuči kao mrtvo. Zvuči neprestano, sve dok ne zamukne u prezrenu nosaču. Aha! Sad ga imam. Iz moje se duše uspinje jasan kao zrak, čvrst kao moje kosti. Odlučno mi pred očima njegova zakletva Našao sam, a sad neka i on nađe« (I.scena).

»Ali tebe, tebe personificirano čovječanstvo, zgrabit će moje mlade ruke! One se grčevito ovijaju oko tvojih grudi; ponor će nas noću oboje izbaciti. Potoneš li, sa

smiješkom ću te slijediti, šapćući k tome: pođi s nama, družel« (II. scena).

Biblija, koju je Marx u vrijeme studija proučavao, poznavajući je u zrelim godinama vrlo dobro, pripovijeda da đavao od jednog anđela biva svezan i bačen u ponor pakla. Marx želi čitavo čovječanstvo povući u taj ponor što je rezerviran za đavla i njegove anđele. Tko govori iz Marxa u ovoj drami? Je li razumno, očekivati od jednog mladića da kao životni san pothranjuje viziju čovječanstva koje srlja u ponor tmine, sam se smijući dok slijedi one koje je odveo u nevjeru. Nigdje se u svijetu ne naviješta ovaj ideal doli u obredima najvišeg reda unutar Sotonine zajednice.

Zatim za Oulanema dolazi vrijeme smrti. Njegove riječi glase: »Propalo! Sat, i on je protekao. Hore miruju. Patuljasta se gradnja ruši. Sad vječnost na srce stišćem i zavijam grdnom kletvom čovječanstva«.

Marxu su bile drage riječi iz Goetheova »Fausta«: »Što god postoji, vrijedno je da propadne!«. Sve — uključujući proletarijat i drugove. Više ih je puta citirao. Staljin je postupao po njima, razorivši čak i vlastitu obitelj.

Davolska sekta nije materijalistička. Ona vjeruje u vječni život. Oulanem, osoba u čije ime govori Marx, ne napada na vječni život. On ga, štoviše, i potvrđuje, ali kao život mržnje, pretjerane do ekstrema. Vrijedno je primijetiti da vječnost za zloduhe znači »muku«. I Isusa su demoni pitali: »Jesi li ovamo došao da nas mučiš prije vremena?« (Mt 8, 29).

Kod Marxa čitamo: »Hm, vječnost. To je vječna bol, neizreciva, neizmijerna smrt; gadna sprava, slijepo mehanički navijena da bude lúda prostorno-vremenskog kalendara, da bude, kako bi se išta zbilo, da se raspadne, kako bi se išta raspalo!«.

Počinjemo postupno razumijevati što se zbilo s mladim Marxom. On je imao kršćanska uvjerenja, ali ne i život u vjeri. Njegova korespondencija s ocem svjedoči o rasipanju velikih novčanih svota na užitke, kao i o njegovu stalnom sporu s roditeljskim autoritetom u ovim ili onim stvarima. Tada je očito došao u doticaj s tajnom đavolskom zajednicom, primivši posvetne obrede. Sotona, kojega njegovi štovatelji vide u halucinatornim orgijama, govori kroz njih. Tako se đavao oglašava i kroz Marxa u riječima: »Osvetit' ću se onom što tamo gore vlada!«. Pogledajmo svršetak »Oulanema«.

»Da izvan nje ima nešto što guta, uskočio bih. I morao bih smrviti svijet što se ispriječio između mene i nje. Razbiti joj se valja o ogromnu kletvu. Ruke bih svio oko krutog bitka, sam se zagrlivši, nijemo bih morao proći. I onda dolje, potonuti u ništavilu. Posvema propasti, ne biti — to bi bio život...« (Dietz-Verlag Berlin 1975, odj. I, sv. I, str. 640/41, 651, 655, 660/61).

U »Oulanemu« Marx čini isto što i đavao. On čitavu ljudsku rasu šalje u prokletstvo. Svojim prokletstvom on želi razoriti čitav svijet. »Oulanem« je možda jedina drama u svjetskoj literaturi u kojoj su svi likovi svjesni vlastite pokvarenosti, koji je otvoreno pokazuju i slave s punim uvjerenjem. U ovoj drami nema crno-bijele tehnike. Nema Kludija i Ofelije, Jaga i Dezdemone. Ovdje su svi crni i svi ispunjavaju Mephistove aspekte. Svi su sotonski, koruptivni i prokleti (Robert Payne, »Marx«, W. A. Allen, London 1968. str. 69—73).

Tada je Marx imao 19 godina. On je bio mlad, ali i prijevremeni genij. Njegov životni program već je bio utvrđen. Nije bila riječ o služenju čovječanstvu, proletarijatu ili socijalizmu. On je želio unerediti svijet.

Htio je sebi sagraditi prijesto kojemu bi bedem trebao biti ljudski užas. Iz ovog perioda nalazimo nekoliko zagonetnih rečenica u korespondenciji između Marxa i njegova oca. Sin piše: »Jedna zavjesa je pala. Moje presveto rastrgnuto je, tako da je valjalo postaviti nove bogove«. Ove je riječi 10. studenog 1837. pisao jedan mladić, koji je do tada ispovijedao kršćanstvo. On je izjavljivao da Krist stanuje u njegovu srcu. Sada to pak više nije bilo tako. Tko su novi bogovi što su stupili na njegovo mjesto?

Otac je odgovorio 10. veljače 1838.: »Ja sam ti odavde već u prvoj godini tvojih pravnih studija dao neoboriv dokaz, ne zahtijevajući o jednoj tamnoj mrlji nikakva objašnjenja, bez obzira na to što je bila vrlo problematična«.

O čemu se radi u ovoj tajanstvenoj stvari. Dosad još nijedan biograf nije objasnio ove zagonetne rečenice. 2. ožujka 1837. pisao je otac: »Ova čuvstva u osnovi najvećim dijelom ipak pripadaju slabu čovjeku i nisu čista od kojekakvih natruha, kao što su ponos, taština, sebičnost itd. No ja ti mogu jamčiti da me ostvarenje te iluzije ne bi uzmoglo usrećiti. Samo ako tvoje srce ostane čisto i kuca čisto ljudski, te ako nikakav demonski genij ne uzmogne tvoje srce otuđiti boljim čuvstvima — samo bih tada našao sreću, o kojoj već dugo sanjam u tebi:...« (»Ryazanov«, Berlin 1929., dio I, knj. I, sv. I, str. a86, 202/3, 218/19).

Što je potaklo oca na to da tako iznenada izrazi strah od demonskih utjecaja na svoga mladog sina koji se do tog doba smatrao kršćaninom? Jesu li to bile pjesme što ih je povodom svoga 55. rođendana primio od sina?

Slijedeći citat uzet je iz Marxove pjesme o Hegelu: »Riječi što ih naučavam dospjele su u đavolski nered. Tako svatko može misliti što mu drago«. U svojoj

pjesmi »Blijedo djevojče« on piše: »Tako profućkah nebo, to dobro znam. Duša što je pripadala Bogu, sad je namijenjena paklu«. Ovim riječima ne treba nikakav komentar.

Marx je počeo s umjetničkim ambicijama. Njegove pjesme i drame važne su, jer očituju stanje njegova srca. Književno gledano, bez ikakve su vrijednosti, tako da nisu ni pobudile nikakvu pozornost. Manjak uspjeha u crtanju i arhitekturi podario nam je Hitlera. Neuspjeh u drami Goebbelsa, a neuspjeh u filozofiji Rosenberga. Marx se odrekao pjesništva za volju revolucionarne karijere u Sotonino ime, u ime jedne revolucije protiv društva koje za njegove pjesme nije imalo ništa. To je jedan od razloga njegove totalne pobune, a jedan daljnji razlog jest taj da ga se kao Židova preziralo.

Između g. 1839. i 1841. Marx je pisao svoju disertaciju »Razlika između Demokritove i Epikurove filozofije prirode«, u kojoj se i sam pridružuje izjavi Eshilova Prometeja: »Jednom riječju: potpuno mrzim svemir i svakog boga« (predgovor). Poblize on to objašnjava izjavom da je protiv svih bogova na nebu i na zemlji, koji kao vrhovno boštvo ne priznaju ljudsku samosvijest (»Ryazanov«, dio I, knj. I, sv. I, str. 10, 79–81 110–120).

Marx je bio zakleti neprijatelj svih bogova. Čovjek koji je svoj mač prodao princu tmine. On je svojim ciljem proglasio htijenje da svekoliko čovječanstvo povuče u ponor, slijedeći mu sa smijehom trag.

Je li Marx svoj mač doista kupio od Sotone? Njegova kći Eleonora napisala je knjigu pod naslovom »Crnac i general. Uspomene na Marxa i Engelsa« (Dietz, Berlin 1964.). Ona u njoj govori kako je Marx njoj i njenoj sestri pripovijedao mnoge priče, dok su još bile male. Najviše joj se pritom svidjela priča u kojoj se javljao stanoviti Hans Röckle. »Ova je priča trajala više mje-

seci i nije imala kraja. Hans Röckle bio je čarobnjak koji je posjedovao prodavaonicu igračkaka, ali je imao velike dugove. Iako je bio čarobnjak, stalno se nalazio u novčanim neprilikama. Tako je protiv svoje volje sve lijepe stvari postupno morao prodavati đavlu. Neke od ovih pustolovina bile su tako grozne, da bi se mnogima kosa dizala na glavi«.

Je li normalno da jedan otac svojoj maloj djeci priča tako užasne priče o tome kako se ono najdraže prodaje đavlu. Robert Payne opširno se bavi ovim slučajem u svojoj knjizi »Marx« (Simon & Schuster, New York 1968.). Eleonora zatim prikazuje kako je nesretni čarobnjak Röckle, opirući se, prodao svoje igračke, ne mogavši se do posljednjeg časa odijeliti od njih. No budući da je sa đavlom sklopio savez, nije više bilo izmicanja. Payne piše: »Zacijelo nema sumnje o tome da su ove nedovršene priče bile autobiografske... On je imao đavlov svjetonazor i njegovu lukavost. Kadšto se činilo da je znao da vrši Sotonino djelo«. Kada je Marx završio »Oulanem« i ostale rane pjesme u kojima je iznio činjenicu da se nalazi u savezu s đavlom, socijalizam mu nije još bio ni na kraj pameti. On ga je čak suzbijao. Bio je urednik jednog njemačkog časopisa (Rheinische Zeitung), prema kojem se »komunističkim idejama u njihovu sadašnjem obliku čak ni teoretski ne priznaje valjanost, a kamo li da se želi ili barem smatra mogućim njihovo praktično ostvarenje. Na pokušaje masa da provedu komunističke ideje može se, čim postanu opasni, odgovoriti topovima...« (»Ryazanov«, dio I, knj. I, sv. I, str. 263).

U tom periodu Marx se susreće sa Mosesom Hessom, čovjekom koji je u njegovu životu odigrao najvažniju ulogu. To je onaj koji ga je navodno naveo na to da prihvati socijalistički ideal.

Hess je pisao Bertholdu Auerbachu 2. rujna 1841. iz Kölna: »Dr Marx, tako se zove moj idol, još je posve mlad čovjek (otprilike 24 godine), koji će srednjevjekovnoj religiji i politici zadati posljednji udarac. On s najdubljom filozofskom ozbiljnošću povezuje najubojitije dosjetke-...«. Prvi je, dakle, cilj napad na religiju s leđa, a ne socijalizam. Georg Jung, također jedan od Marxovih prijatelja iz toga vremena, formulirao je to u jednom pismu Arnoldu Rugeu od 18. listopada 1841. još jasnije: »Dr. Marx, dr. Bauer i L. Feuerbach združuju se u jedan teološko-filozofski časopis. Tada se anđeli mogu sjatiti oko starog Gospoda Boga, a on sam sebi biti milostiv, jer: ova će ga trojica zacijelo izjuriti iz njegova neba, opteretivši ga još i jednom parnicom. Marx uostalom naziva kršćansku religiju jednom od najnemoralnijih. On je, premda je posve očajan revolucionar, jedna od najoštromnijih glava koje poznajem« (»Ryazanov«, dio I, knj. Ki, sv. I, str. 261-263). Nikakvo čudo što je Marx vjerovao da su kršćani ranijih vremena ubijali ljude i jeli njihovo meso.

Uništenje religije bilo je, dakle očekivanje, onih koji su Marxa uveli u dubine sotonizma. Uopće ne stoji tvrdnja da je Marx slijedio uznosite ideale o tome kako pomoći čovječanstvu, pri čemu je religija bila smetnja takvim idealima, pa je onda Marx iz tih razloga zauzeo antireligiozno držanje. Baš naprotiv — Marx je mrzio sve bogove. Mrzio je svaku predodžbu o Bogu. On je bio voljan da bude čovjek koji će zbaciti Boga. Socijalizam je bio samo mamac za zavođenje radnika i intelektualaca da prihvate sotoniski ideal.

Kada su Sovjeti na samom početku posegli za parolom »Istjerat ćemo kapitaliste sa zemlje i Boga s neba!«, ispunili su time oporuku Karla Marxa.

Već sam jednom spomenuo izvrtanje imena kao oso-

bitost crne magije. Ova izvrtanja bila su u Marxovu načinu mišljenja tako ukorijenjena, da ih je svugdje primjenjivao. Na Proudhonovu knjigu »Filozofija bijede« odgovara s drugom knjigom pod naslovom »Bijeda filozofije«. U njoj je pisao: »Umjesto oružja kritike morali bismo primjenjivati kritiku oružja«.

Jeste li se već kadgod čudili Marxovoj frizuri? U njegovo vrijeme muškarci su običavali nositi brade, ali ne na način na koji je to činio on. Oni nisu imali ni dugih kosa. Način na koji se Marx pojavljivao u javnosti bio je karakterističan za sljedbenike Joane Southcott, Sotonine svećenice koja je izjavljivala da je u vezi s demonom Silohom (Gespräche mit Marx und Engels, (Razgovori s Marxom i Engelsom), Insel-Verlag, Frankfurt/Main 1973. str. 17; u daljnjem tekstu: »Razgovori«).

Zanimljivo je da je g. 1814., otprilike 60 godina nakon njene smrti »vojnik po imenu James White, koji se nakon svoje vojne obveze u Indiji vratio kući, pristupio Joaninoj Chatam-grupi i preuzeo tamošnje vodstvo, razvijajući Joanino učenje... u komunističkom duhu« (James Hastings, Encyclopaedy of Religion and Ethics, New York, Charles Scribner's Sons 1921.).

Marx javno nijemnogo govorio o metafizici, ali njegov stav možemo razabrati prema ljudima s kojima je često bio zajedno. Jedan od njegovih drugova u I. internacionali bio je Bakunjin, ruski anarhist koji je pisao: »Đavao je prvi slobodni mislilac i spasitelj svijeta. On oslobađa Adama i na čelo mu udara pečat ljudskosti i slobode time što ga čini neposlušnim« (M. A. Bakunjin, Oeuvres, »Djela«, izd. P. v. Stock, Paris 1895. sv. I, str. 270., »Bog i država«).

Bakunjin ne slavi samo Lucifera. On ima čvrst revolucionarni program, ali ne takav koji bi siromahe sačuvalao od izrabljivanja. On piše: »U ovoj revoluciji *morat*

'cemo u narodu probuditi đavola i razbuktati strasti« (Dzerjinskii — R. Gul »Most« Pub.House New York).

Karl Marx formirao je s Bakunjinom I. internacionalu, koja se zanosila tim programom. Bakunjin piše da je Proudhon, socijalistički mislilac i Marxov prijatelj, u to vrijeme također poštovao »đavla«. Hess je Marxa upoznao s Proudhonom, koji je također nosio tipičnu frizuru sotonske sekte 19. st. (»Razgovori«, str. 407). U knjizi »Pravednost u revoluciji i Crkvi« (Otto Meissner, Hamburg 1858.) Proudhon je objašnjavao da je Bog prototip nepravde: »Unatoč njemu dobivamo znanje; unatoč njemu dobivamo blagostanje; unatoč njemu postižemo zajedništvo. Svaki korak naprijed pobjeda je s pomoću koje prevladavamo božansko«.

On izvikuje: »Bog je glupost i kukavnost! Bog je licemjerje i krivotvorje. Bog je tiranija i siromaštvo. Bog je loš. Gdje se god čovjek bude klanjao pred oltarom bit će čovječanstvo — rob kraljeva i svećenstva — prokleta. Zaklinjem se Bogu rukama ispruženim prema nebu da Ti nisi ništa doli izvršitelj moga razuma, žezlo moje savjesti... Bog je u biti anticiviliziran, antiliberalan i antiljudski«. Proudhon proglašava Boga lošim, jer je loše Njegovo stvorenje (Pierre J. Proudhon, »Filozofija državne ekonomije ili nužnost bijede«, Scientia Aalen 1966. gl. VIII, str. 62).

Ove misli ne potječu od njega. One su običan sadržaj propovijedi prilikom štovanja đavla.

Marx je kasnije protuslovio Proudhonu te je u namjeri da to i izrazi napisao proturječnu knjigu (Marx-Engels, Djela, Dietz-Verlag Berlin 1972. sv. IV, »Bijeda filozofije«, str. 63—182). No Marx je protuslovio samo nevažnim ekonomskim postavkama. Protiv Proudhonove demonske bogohulne pobune nije imao nikakvih zamjeraka.

Kada je 1871. u Parizu izbila komunistička revolucija, izjavio je komunar Flourende: »Naš neprijatelj je Bog. Bogomržnja je početak mudrosti« (Philosophy of Communism, Charles Boyer, Fordham-University-Press, New York 1952.).

Marx je posebno hvalio komunare koji su ovaj cilj otvoreno proklamirali. Ali kakve to veze ima s raspodjelom dobara i boljim društvenim strukturama? To su samo izvanjski, zavaravajući manevri u prikriivanju pravoga cilja — totalna dokidanja Boga i bogoštovanja. Danas za to imamo dokaza u zemljama kao što su Kina, Albanija i Sjeverna Koreja, gdje su zatvorene sve crkve, džamije i pagode.

Marx je ovoj temi pisao vrlo zanimljive pjesme. One se u umjetničkom smislu općenito ne cijene mnogo, ali misli u njima navode na stanovite zaključke. U već spomenutoj pjesmi »Molitva očajnika« te u »Ljudskom ponosu« vrhovna je čovjekova zapovijed njegova vlastita veličina. Ako je čovjek proklet na to da propadne po svojoj vlastitoj veličini, onda je to kozmička katastrofa. No on će umrijeti kao Bogu slično biće, oplakivan od demona. Marxova balada »Igrač« govori o pjevačevim optužbama protiv Boga koji njegovu umjetnost ne poznaje niti je respektira. Ona dopire iz tamnog paklenog ponora, »zaluđuje razum, začarava srce, a njegov ples smrtno je kolo«. Pjevač je izvukao mač i zario ga u pjesnikovu dušu.

Umjetnost koja potječe iz tamnog paklenog ponora, koja zaluđuje razum — sve to podsjeća na riječi američkog revolucionara Jerryja Rubina u djelu »Do it« »Učini to«: »Kombinirali smo mladež, glazbu, seks i droge, te pobunu s izdajom — ovu je kombinaciju teško poraziti«.

Još jedna Marxova pjesma u kojoj dokazuje da nje-

gov cilj nije ni boljitak, niti reformiranje ili revolucioniranje svijeta, nego jedino to da ga razori i da se raduje njegovu razaranju, izgleda ovako:

»S prezirom bacam svijetu u lice ratnu rukavicu,
promatrajući slom toga malog diva,
kojeg pad ne guši moju mržnju.
Tada ću, Bogu nalik, pobjednički
koračati po krhotinama svijeta,
a time što svojim riječima pridajem djelatnu moć,
ćutim se jednak Stvoritelju!«

(»Marx bevor Marxism«, McMilan).

Marx je prihvatio sotonizam nakon jedne nutarnje borbe. Pjesme su bile dovršene u vrijeme teške bolesti; rezultat borbe što je plamsala u njegovoj nutrini. On u to vrijeme govori o svojoj srdžbi zbog toga što mora od jednog stava koji prezire stvoriti idola. On se ćuti bolesnim.

Svi aktivni đavlovi klanjatelji imaju vrlo nesređen osobni život. To vrijedi i za Marxa. U svojoj knjizi »Karl Marx. Psihografija«, Europa-Verlag Zürich 1966.) Arnold Künzli priča o tom životu koji je doveo do samoubojstva dviju kćeri i jednog zeta. Troje djece umrlo je od neishranjenosti. Marxova kći Laura, koja je bila udana za socijalista Laforguea, izgubila je troje djece. Tada su oboje počinili samoubojstvo. Njegova kći Eleonora također je odlučila okončati život zajedno s mužem. Ona je umrla, a on se ipak u posljednji čas povukao. Na rođacima Sotoninih štovatelja nalazi se prokletstvo. Marx se nije osjećao dužnim da zarađuje za svoju obitelj, iako mu to barem zbog njegova ogromna jezičnog znanja ne bi bilo teško. Živio je od prosjačenja u Engelsa. Sa svojom služavkom imao je nezakonito dijete. Kasnije je to dijete tutnuo Engelsu,

koji je također igrao u toj komediji. Uz to je i mnogo pio. Ryazanov, direktor »Marx-Engels-instituta« u Moskvi, priznao je u jednoj svojoj knjizi ove činjenice (»Karl Marx kao mislilac, čovjek i revolucionar«, Verlag für Literatur und Politik, Beč 1928.). I budući da smo upravo spomenuli Engelsa, recimo i o njemu nekoliko riječi.

Engels je odrastao u jednoj pijetističkoj obitelji. U svojoj mladosti pisao je divne kršćanske pjesme. Nije točno poznato na koji je način izgubio vjeru.

Nakon svoga susreta s Marxom pisao je o njemu u pjesmi »Trijumf vjere« (»Ryazanov«, Berlin 1930., dio I, sv. II, str. 268/69), u kojoj je lijepim arhaičnim jezikom iznio svoje dojmove o Marxu, opsjednutom tisućama vragova. Nakon što je pročitao jednu knjigu liberalnog teologa Brune Bauera, započeo je Engels sumnjati u svoju kršćansku vjeru. U njegovu je srcu otpočela velika borba. U to je doba pisao: »Danomice se molim gotovo po čitav dan za istinu. Činio sam to čim sam počeo sumnjati, ali se ipak ne vraćam vašoj vjeri... Oči mi se pune suzama dok ovo pišmen. Posve sam uznemiren, ali osjećam da ću doći k Bogu, za kojim čezne čitavo moje biće. I to je svakako svjedočanstvo Duha svetoga. Po tome živim i umrijet ću, makar u Bibliji i po deset tisuća puta stajalo suprotno« (Franz Mehring, »Karl Marx«, Dietz-Verlag Berlin 1964., str. 97).

Put k Božjoj riječi Engels više nije našao. Pridružio se onome kojeg je sam označio kao »čudovište, opsjednuto tisućama vragova«. On je iskusio protuobraćenje.

Kakav je čovjek bio Bruno Bauer, liberalni teolog koji je igrao tako presudnu ulogu prilikom razaranja Engelsove kršćanske vjere, podupirući također i Marxa u njegovim novim antikršćanskim planovima. Je li i on

imao posla s demonima? Poslušajmo što je Bruno Bauer 6. prosinca 1841. pisao svom prijatelju Arnoldu Rugeu, koji je također bio Marxov i Engelsov prijatelj: »Ovdje na sveučilištu držim predavanja pred velikim brojem slušača. Ne prepoznajem se više kad sa predavaonice izgovaram svoje klevete. One su tako veličanstvene, da se toj djeci, koju nitko ne bi trebao povrijediti, kosa diže na glavi. Dok naviještam ovu bogohulu, mislim na to kako kod kuće pobožno sjedim, pišući opravdanje Svetog Pisma i Objave. U svakom slučaju radi se o rđavu demonu, koji je uvijek tu kad stupim na predavaonicu. A ja sam tako slab da mu moram popustiti... Moj hulnički duh zadovoljan je tek onda kad dobijem dozvolu da javno propovijedam kao profesor jednog ateističkog sustava« (Marx-Engels, Cjelovito povijesno-kritičko izdanje, Frankfurt/Main 1927., sv. I).

Čovjek koji je Engelsa nagovorio da postane komunist bio je onaj isti Moses Hess, koji je već bio uvjeren Marxov. Prilikom jednog susreta s Engelsom u Kölnu Hess piše: »On me je napustio kao nadasve revan komunist. *Tako sam stvorio pustoš*« (Moses Hess, »Izabrana djela«, izd. Josef Melzer, Köln 1962.). »Ja stvaram pustoš«. Je li to bio glavni cilj u Hessovu životu? Pa to je Luciferov glavni cilj. Tragove što ih je kršćanska svijest u njemu ostavila, Engels nikad nije posve odstranio iz svojih misli. G. 1865. on daje maha svom divljenju evangeličkoj pjesmi iz doba reformacije »Čvrsta je tvrđa naš Bog«. On je naziva trijumfalnom himnom koja je postala marseljezom 16. st. (»Dijalektika prirode«). To nije jedini Engelsov prokršćanski iskaz. Engelsova se tragedija odvijala još burnije od Marxove. Pogledajmo što je ovaj čovjek pisao u mladosti — čovjek koji je kasnije postao Marxov najvažniji suradnik u razaranju religije.

1. »O Božji Sine, Isuse,
s prijestola svoga spusti se
i spasi dušu mi.
Dođi sa svojom blagosti,
Ti, oče slave, svjetlosti,
da biram volju Tvoju.
Silno, divno!
Bez žalosti! U radosti
sad se gore Spasitelju hvale ore
2. Daj da kad jednom dođe dob
da smrtna obuzme kob
čvrsto se držim Tebe.
I kad se oči utrnu,
kucaji bila uminu,
srce nek u Tebi zebe.
Tad će vazda duh moj zborit',
hvala će se Tebi orit'
nikad kraja. Usred Tvoga zagrljaja.
3. Ta gdje je čas za kojim bludim,
da me na Tvojim milim grudim'
smrt svojim plamom zgrije.
Ja vidim, Bože, hvala Ti!
Svi vazda bjehu dragi mi;
Vječni nek zagrljaj bdije.
Vječno, vječno,
vječno živeć', Tebe gledeć',
to nek vazda mog života bude brazda«.
»Ti dođe da spas doneseš,
da zlo i smrt odneseš,
da sreća svima sja.
Siđi nam opet, Bože,
da drukčije postat' može,
da svatko svoje zna« (Marx-Engels, Djela, Berlin
1930., dio I, sv. I).

Nakon što je Bruno Bauer u Engelsovo srce posijao sumnju, pisao je Engels prijateljima: »Pisano je: molite, dat će vam se. Ja tražim istinu gdje god se nadam da bih mogao naći barem jedan njen tračak. No još uvijek vašu istinu ne mogu spoznati kao vječnu istinu, a ipak stoji pisano: tražite, naći ćete. Tko je među vama onaj koji bi svome sinu dao kamen, kada ga ovaj zamoli kruha? Koliko li će tek manje učiniti Bog, vaš nebeski otac?«

»Oči mi se pune suzama, dok pišem ove riječi. Najdublje sam uznemiren, ali osjećam da nisam izgubljen. Doći ću k Bogu, za kojim čezne moja duša. I to je svjedočanstvo Duha svetoga. S time živim i umrijet ću... Duh Božji daje mome duhu svjedočanstvo da sam Božje dijete.«

On je potpuno bio svjestan sotonske opasnosti. Uz knjigu »Schelling, filozof u Kristu« Engels piše: »Nakon užasne francuske revolucije u veliki dio čovječanstva uvukao se posve nov, đavolski duh, a bezbožnost diže svoju drsku glavu tako besramno i oholo, da moramo pomisliti kako se ispunjuju proroštva Pisma. No pogledat ćemo što o bezbožnosti posljednjih vremena kaže Pismo. Gospodin Isus (Mt 24, 11-14) kaže: »Ustat će mnogi lažni proroci i mnoge zavesti. Razmahat će se bezakonje i ohladnjeti ljubav mnogih. Ali tko ustraje do svršetka, bit će spasen. I propovijedat će se ovo Evanđelje Kraljevstva po svem svijetu, na svjedočanstvo svim narodima. Tada će doći svršetak«. I nadalje u 24. retku: »Ustat će, doista, lažni kristi i lažni proroci i iznijeti znamenja velika i čudesa da zavedu, bude li moguće i izabrane«. Pavao kaže u 2. poslanici Solunjanima 2, 3 s: »Neka vas nitko ne zavede ni na koji način. Jer ako prije ne dođe onaj otpad i ne otkrije se čovjek bezakonja, Sin propasti, Protivnik, onaj koji uzdiže sebe protiv svega što se zove Bog ili svetinja

dotle da i u Božji hram zasjedne gradeći se Bogom... Njega će Gospodin Isus pogubiti dahom usta i uništiti pojavkom Dolaska svoga — njega koji djelovanjem Sotoninim dolazi sa svom silom, lažnim znamenjima i čudesima i sa svim nepravednim zavaravanjem onih koji propadaju poradi toga što ne prihvatiše ljubavi prema istini da bi se spasili. I zato im Bog šalje djelovanje zavodničko. Da povjeruju laži, te budu osuđeni svi koji nisu povjerovali istini, nego su se odlučili za nepravednost.«

On piše kao najpravovjerniji teolog i nastavlja: »To nije više ravnodušnost i hladnoća prema Gospodinu. Ne to je jasna, otvorena mržnja i umjesto svih sekta i partija imamo sada samo dvije: kršćane i antikršćane.

Oni se povlače svukud po Njemačkoj. Žele se svugdje ugurati. Oni propovijedaju svoje sotonsko učenje po tržnicama, noseći đavlovu zastavu iz jednog grada u drugi, mameći za sobom sirotu mladež, kako bi je strovalili u najdublju provaliju pakla i smrti«.

I na kraju upotrebljava riječi Otkrivenja: »I gle, uskoro dolazim. Drži što imaš, da nitko ti ne uzme krunu. Amen!« (Marx-Engels, Cjelovito povijesno-kritičko izdanje, vidi gore).

Čovjek koji je pisao takve pjesme i takva upozorenja na sotonizam, čovjek koji je sa suzama u očima molio da ga mimoiđe takva opasnost, čovjek koji je najprije spoznao Marxa opsjednuta tisućama vragova postaje njegovim najbližim suradnikom u đavoljskoj borbi »da se dokinu posvemašnja religija i moral« (»Komunistički manifest«).

To je izazvala liberalna teologija. Ona s Marxom i Engelsom dijeli krivicu zbog smrti mnogih milijuna nedužnih ljudi pod komunizmom.

Nakon ovog tužnog ali neizostavnog intermezza o

Engelsu vratimo se opet Marxu. Rolf Bauer opisuje Marxov rasipni financijski život u knjizi »Genij i bogatstvo« (Berthelmann, Gütersloh-Beč 1971.): »Dok je bio student u Berlinu, sin je od oca Marxa dobivao oko 700 talira kao godišnji džeparac«. Ovaj iznos bio je enormno velik, jer je u to doba samo 5% stanovništva raspolagalo iznosom većim od 300 talira godišnje. Za svoga života Marx je od Engelsa primio otprilike 6 milijuna franaka (broj Marx-Engels-instituta). Stalno je primao nasljedstva. Dok se ujak njegove žene nalazio u teškim bolovima, on je pisao: »Kad pas umre, izaći ću iz bijede.« Engels je na to odgovorio: »Čestitam sam sebi na bolesti jednog smetala mojoj ostavštini i nadam se da će se katastrofa sada dogoditi.«

Zatim je »pas« umro. Marx je 8. ožujka 1858. pisao: »Vrlo sretan događaj. Jučer smo dobili vijest o smrti 90-godišnjeg ujaka moje žene. Moja će žena naslijediti oko 100 LST, a dobila bi i više, da stari pas jedan dio novca nije ostavio ženi koja mu je vodila kućanstvo«. I prema osobama koje su mu bile mnogo bliže od spomenutog ujaka nije njegovao nikakvih prijateljskih čuvstava. Sa svojom majkom nije razgovarao. U prosincu 1863. pisao je Engelsu: »Pred dva sata stigao je brzopav u kojem mi se saopćuje da mi je mati umrla. Sudbina je morala oduzeti jednog člana obitelji. Ja sam već jednom nogom u grobu. U takvim sam okolnostima ja potrebiji od stare žene. Poradi ostavštine moram u Trier«. To je bilo sve što je imao reći povodom majčine smrti.

Marx je na burzi izgubio mnogo novaca. On, ekonomist, znao je samo kako se gubi. Budući da je sotonska sekta posvema tajna, postoje samo neki znaci za moguću Marxovu povezanost s njom. Njegov nesređeni život možda je jedna od karika u nizu navedenih dokaza.

Marx je bio intelektualac najvećeg formata. Engels također. No u njihovoj korespondenciji sve vrvi od opscenosti koja u toj društvenoj klasi nije uobičajena. Ona je prepuna prljavih fraza. Nema nijednog pisma u kojemu se mogu naći idealistički izričaji o njihovim humanističkim i socijalističkim snovima. Marxovi stavovi i konverzacija bili su đavolske naravi. Premda i sam Židov, napisao je jednu pakosnu antižidovsku knjigu pod naslovom »Židovsko pitanje«. On nije mrzio samo Židove. Njegov prijatelj Weitling pisao je: »Marxova uobičajena konverzacija sastoji se od ateizma i giljotine, od razgovora o Hegelu, vješalima i bodežu«. On je mrzio Nijemce. Pisao je: »Batine su jedino sredstvo da se Nijemce vrati u život«. Govorio je o »glupim Nijemcima«. »Nijemce, Kineze i Židove valjalo bi usporediti s torbarima i trgovčičima.« Govorio je o »gadnoj nacionalnoj točnosti Nijemca« (Künzli, Psihografija). Ruse smatra ljudima niže rase (Karl Marx o Rusiji, izd. Zaria Publishing House Kanada). Slavenski narodi su »etnički otpad« (New York Times, 25. 6. 1963.).

Sve su to pojedinosti koje bi mogle navesti na zaključak da je Marx bio sotonist. Marxovo omiljeno dijete bila je Eleonora. Zvao ju je Tussy i često govorio: »Tussy — to sam ja«. Pogledajmo što nam Tussy ima reći. Uz Marxovu suglasnost Eleonora se udala za Edwarda Avelinga, prijatelja gđe Bessant, jedne od glavnih pobornika teozofije. Držao je predavanja o temama kao što su »Božja rđavnost«. To je sotonistička misao. Oni ne poriču Božje postojanje poput ateista, nego više zbog toga da nekoga namjerno obmanu. Oni znaju za Božje postojanje, ali Boga prikazuju zlim. U svojim predavanjima Aveling je nastojao dokazati da je Bog »zagovornik poligamije i pospješitelj krađe«. Zastupao je pravo na blasfemiju (»Život Eleonore Marx«, prire-

dio Chiuschichi Tsuzuki, Clarendon Press, Oxford 1967., str. 85-89, 340).

Poslušajmo silijedeću teozofsku pjesmu, podsjetivši se na to da je Marxov spomenuti zet bio jedan od naučitelja ovog pokreta. Takve su se pjesme recitirale u Marxovoj kući. Na taj ćemo način dobiti stanovit dojam o misaonoj atmosferi te kuće.

»Razuzdano i smjelo neka se moji stihovi uspnu k tebi, Sotono, kralju banketa.

Dolje sa svojim škropljenjem i brbljanjem ti, svećeniče, jer nikad Sotona neće stajati za tobom.

Tvoj dah, Sotono, nadahnjuje moje stihove, kada iz grudi prkosim bogovima,

svećeničkim kraljevima, neljudskim kraljevima. Tvoja je munja od koje dršću duhovi.

Tamo gdje duša koja tuda kroči skrene s pravog puta, milostiv je Sotona, o, Heloisa.

Kao što vihor širi svoja krila, prolazi on, narode, Sotona veliki.

Blago razumu, velikom opravdatelju.

Posvećeni neka se uzdignu k tebi, tamjan i zakletve!

Ti si zbacio Boga svećeničkog!« (citat iz pjesme »Princ tame«, napisao Frederic A. Tatford, Bible and Advent Testimony Movement, Eastbourn-Sussex 1957).

Veza između marksizma i teozofije nije nastala tek tako. Teozofija je na Zapadu širila indijsko učenje o nepostojanju pojedinačne duše. Ono što rječitošću nije uspjelo teozofiji, postigao je marksizam snagom bica. On obezličuje ljude i pretvara ih u robote, poslušne državi.

Još jedna zanimljiva činjenica. Komandant Riis bio je Marxov učenik. Rastužen viješću o njegovoj smrti, učenik je došao u London da posjeti kuću u kojoj je

živio njegov poštovani učitelj. Obitelj se bila odselila. Jedina koju je mogao nešto upitati, bila je Marxova nekadašnja služavka. Ona je o Marxu izjavila zapanjujuće riječi: »On je bio bogobožan čovjek. Uvijek kada je bio vrlo bolestan, molio se u svojoj sobi; sam i uvijek pred nizom zapaljenih svijeća i sa nekom vrsti kolara oko čela«. To navodi na pomisao da se radi o molitvenom remenu što ga Židovi nose za vrijeme jutarnje molitve. No Marx je bio kršten u kršćanskoj religiji. Židovstvo on nije nikada prakticirao. Uz to je postao borac protiv Boga. Pisao je knjige protiv religije, odgojivši svoju djecu ateistički. Kakva je to onda bila ceremonija što ju je neuka djevojka držala molitvom? Kad Židovi obavljaju svoje molitve, nikad nemaju pred sobom mnoštvo zapaljenih svijeća. Bi li se ovdje moglo raditi o nekoj magijskoj praktici (Sergius M. Riis, »Karl Marx«, Robert Speller, New York 1962. str. 2).

Jedan daljnji mogući napatuk daje nam pismo što ga je Marxu 31. ožujka 1854. pisao njegov sin Edgar. Ono započinje začuđujućim riječima: »Dragi moj đavle!«. Gdje se ikad čulo da jedan sin svoga oca oslovljava na takav način? Samo kod sotonista. Je li i sin bio »posvećen«,

Poznato je da je gđa Marx svoga muža u jednom pismu iz kolovoza 1844. oslovljavala slijedećim riječima: »Tvoja posljednja poslanica pastirima, veliki svećeniče i biskupe duša, tvoju je sirotu ovcu nanovo ispunila mirom i spokojem« (Marx-Engels, Sabrana djela, Istočni Berlin 1967/74., dodatni sv. I, str. 654). U svom »Komunističkom manifestu« Marx izražava svoju želju za istrebljenjem svih religija. Trebalo bi pomisliti da tome onda pripada i sotonin kult. No njegova žena oslovljava ga kao velikog svećenika i biskupa. Veliki svećenik i biskup — koje religije? Jedina

evropska religija koja ima velike svećenike jest sotonska religija. Kakve je pastirske poslanice pisao čovjek za koga se vjerovalo da je ateist? Gdje su ta pisma? Postoji u Marxovu životu jedno razdoblje koje je ostalo neistraženo.

Neki biografi koji su pisali o Marxu možda su i slutili nešto o povezanosti između sotonizma i teme svojih knjiga. No oni po svoj prilici nisu posjedovali nužno duhovno zaleđe, pa tako sa činjenicama koje su imali pred očima ništa nisu mogli započeti. Njihova su svjedočanstva unatoč tome zanimljiva. Poznati marksist Franz Mehring pisao je u knjizi »Karl Marx«, Dietz-Verlag Berlin 1964., str. 8-10: »Otac bi kadšto ugledao demona u omiljenom sinu, premda je umro samo nekoliko dana nakon Karlova 20. rođendana. No kako god čovjek nikad ne može sagledati zadnje posljedice svoga činenja, tako ni Heinrich Marx nije mislio, a nije ni mogao misliti na to da je izdašnom količinom građanskog obrazovanja što ga je sinu dao kao dragocjeni životni miraz pomogao u stvari da se oslobodi »demon« za kojeg se zdvajajući pitao, da li je »nebeske«, ili je pak »Faustovske naravi«.

Marx je poput svih sotonskih klanjatelja umro u očaju. 20. svibnja 1882. pisao je Engelsu: »Kako je beskoristan i prazan taj život, a kako ipak poželjan!«. Marksizam krije tajnu koju poznaju samo malobrojni marksisti. Lenjin je pisao: »Nakon pola stoljeća još nijedan marksist nije pojmió Marxa« (Walter A. Kaufmann, »Hegel«, Double Day Garden Citty, New York 1965. str. 289). I u Lenjinovu se životu krije jedna tajna. On piše o sovjetskoj državi: »Država ne funkcionira po želji. Pa kako onda funkcionira? Kočija ne sluša. Netko sjedi za upravljačem, pa se stvara dojam da on upravlja. No kočija ne vozi u željenu pravcu. Ona vozi onako

kako to hoće neka druga moć« (Lenjinova djela na francuskom jeziku, sv. XXXIII, str. 284). Koja li je to druga tajanstvena moć što je čak nadmoćnija od planova boljševičkog vodje? Jesu li se oni izručili nekoj moći koju su kanili ukrotiti, ali se ona pokazala premoćnijom, dovodeći ih do očaja?

U pismu iz g. 1921. (sv. XXXVI, str. 572) on piše: »Svi zaslužujemo da budemo obješeni na smrdljivu konopu. Još me nije napustila nada da će se to i dogoditi, jer ne umijemo prokleti tu prljavu birokraciju. I ako se dogodi, tako nam i treba«. To je bila Lenjinova posljednja nada nakon borbenog života za komunističku stvar — po pravdi biti obješen na smrdljivu konopu. Ova se nada nije ispunila za njegova života, ali su zato gotovo svi njegovi suradnici postupno smrtno stradavali od Staljina, nakon što su javno ispovijedili da su služili drugim moćima, a ne proletarijatu, kojemu su navodno željeli pomoći.

Kakve li ispovijesti što je Lenjin ovdje izriče! »Nadam se da ćemo biti obješeni na smrdljivu konopu.« I kakve li suprotnosti u odnosu na drugog velikog borca, apostola Pavla, koji je na koncu života pisao: »Dobar sam boj bio, trku dovršio, vjeru sačuvao. Stoga, pripravljen mi je vijenac pravednosti kojom će mi u onaj Dan uzvratiti Gospodin, pravedan sudac;« (2 Tim 4, 7s).

Ja iznosim samo pokušaje. Problem odnosa između marksizma i sotonizma valja još temeljitije istražiti. Poput svih ljudi potpadaju i kršćanski mislioci iskušenju da dokazuju predrasude. Oni kadšto ne pišu samo stvari koje poznaju. Mislioci naginju tome da katkad kažu i neistinu, ili pak pretjeruju sa svojim argumentima, kako bi dokazali svoju postavku. Ja nipošto ne tvrdim da sam iznio neoborive dokaze o tome da je Marx pripadao jednoj sekti Sotoninih klanjatelja, ali

vjerujem da u tom pravcu postoji mnoštvo tragova. Nedvojbeno je da ne manjkaju dokazi za to da su njegov život i učenje obilježeni sotonskim utjecajem, ali ipak moram priznati da u čitavu ovom misaonom sklopu ima i praznina koje u svezi s ovim onemogućuju konačan zaključak. Ovim bih htio dati poticaja, a drugima bih prepustio da se temeljitije pozabave važnim pitanjem povezanosti između marksista i sotonista.

Ja to ne mogu. Sve moje vrijeme ispunjeno je radom u misijskoj organizaciji »Dobrovoljna akcija mučenička Crkva«, koja je sebi za cilj postavila pomaganje nevinim žrtvama sotonskog proganjanja pod komunističkom vlašću.

Osim toga nisam svetac što je nužno biti, želi li se dalje prodrijeti u ove stvari. Istraživao sam tajne đavolopoklonstva, koliko mi je to bilo moguće. U sotonskoj ceremoniji trećeg stupnja potrebno je prisegnuti: »Uvijek ću činiti samo ono što ja hoću!«. To je otvoreno odricanje od Božje zapovijedi: »...Vršite ih, a ne zanosite se svojim srcem i svojim očima što vas tako lako zavode na nevjeru;« (Br 15, 39). Kako sam spomenuo, sotonski je kult vrlo star. Stariji je od kršćanstva. Prorok Izaija vjerojatno je mislio na Sotonu kada je pisao: »Poput ovaca svi smo lutali, i svaki svojim putem je hodio. A Jahve je svalio na nj bezakonje nas sviju« (Iz 53, 6).

Kada se nekoga uvodi u sedmi stupanj, onda on prisiže da će mu načelo biti: »Ništa nije istinito i sve je dopušteno!«. Kada je Marx jednom prilikom ispunjavao neki upitnik za svoju kćer, odgovorio je na pitanje »Što je tvoje omiljeno načelo?« riječima: »Sumnjaj u sve!« (Erich Fromm, »Marx's Concept of Man, Friedrich Unger, New York 1966., str. 257). U »Komunističkom manifestu« pisao je Marx da sebi kao cilj nije

postavio jedino istrebljenje religije nego i posvemašnje dokidanje morala, tako da sve bude dozvoljeno.

Bio sam užasnut kada sam g. 1968. prilikom nereda u Parizu otkrio tajnu sedmog stupnja sotonizma na jednom plakatu na zgradi Pariškog sveučilišta. Ona je bila svedena na formulaciju: »Zabranjeno je nešto zabranjivati«. Normalni je slijed zaključaka: ako ništa nije istinito a sve je dozvoljeno... Mladež nije primijetila besmisao ove formulacije. »Zabranjeno je nešto zabranjivati!« Onda je po tome također zabranjeno zabranjivati i samo zabranjivanje. Ako je sve dozvoljeno, onda je dozvoljeno i zabranjivati. Mladež je pobrkala dozvoljenost sa slobodom. Marksisti to bolje znaju. U njihovim očima parola »Ništa nije zabranjeno.« znači, da je zabranjeno zabranjivati okrutnu diktaturu kakva primjerice postoji u Kini ili u Sovjetskom Savezu.

No ja sam sâm sklon tome da budem osoba željna vlasti. Dok sam studirao razvojni put poznatih ličnosti u povijesti koje su se bez ograničenja prepustile svladavajućem demonskom utjecaju, osjećao sam kako sotoniski nagoni rastu i u meni. Stoga sam radije odlučio obustaviti svoja istraživanja, makar su ona slijedila samo moralnu svrhu razotkrivanja izvora zla. Nisam želio žrtvovati voljeni dragulj svoje duše.

Sotona je pali arkanđeo te tako posjeduje primjerene mu sposobnosti. Mi ljudi nismo mu dorasli. Držao sam se pametna savjeta jedne karmelitske predstojnice: povući prste k sebi od đavla i ne ulaziti u njegove tajne. Budući da sam već imao dovoljno podataka o sramotnim tajnama sotonizma, napustio sam daljnja istraživanja. Tako sam se sjetio čuvenih riječi Douglasa Hunta što ih je napisao u svojoj knjizi »Researches in the Sphere of the Occult«: »Neophodno je svakoga hitno upozoriti na sudjelovanje u crnoj magiji, bila ona

prava ili iskrivljena. Ostavite se takvih stvari i izbjegavajte kao kugu sve one koji s time imaju posla. Čak i ako se pritom radi samo o trikovima — to je čest slučaj — ili ako je djetinjasto, ipak je i tada prljavo i pogansko. Te stvari dovode samo do razjeda i vrijeđanja duše. Kad pak na djelo stupe stvarne sile (kao u slučaju marksizma), tada su ishodi za sudionike neopisivo loši«.

U slučaju komunizma radi se o kolektivnoj opsjednutosti demonima. U svom romanu »Arhipelag Gulag« Solženjicin razotkriva jedan dio tih užasnih ishoda u ljudskim dušama i životima.

Ponavljam da je dokazni materijal što ga ovdje izlažen nepotpun. No ono što je ovdje napisano, dostatno je da pokaže kako ono što marksisti kažu o marksizmu nije ništa drugo doli bajka. Marx nije bio pogođen siromaštvom proletarijata, za koje bi revolucija bila jedino rješenje. On proletere nije volio, nego ih je naprotiv označavao idiotima. Isto je tako malo ljubio svoje drugove u borbi za komunizam. Freiligratha je nazivao »svinja«, Lasalle je bio »židovska bluna«, drug Liebknecht bio je »vol«, a Bakunjin »teoretska nula« (Arnold Künzli, Psihografija, Beč 1966. str. 341-389).

Poručnik Čehov, jedan od boraca revolucije iz g. 1848., koji je noćima pijančio s Marxom, rekao je da je njegova samoopsjednutost progutala u njemu sve dobro. Marx nije volio ni čovječanstvo. Mazzini, koji ga je dobro poznao, pisao je: »On je posjedovao razarajući duh. Njegovo je srce bilo ispunjeno mržnjom, a ne ljubavlju prema čovječanstvu« (Fritz J. Raddatz, Hofmann&Campe, Hamburg 1975. str. 256-344).

Ne poznajem drukčijih iskaza Marxovih suvremenika. Marx, čovjek koji ljubi, bajka je, što je nastala nakon njegove smrti. Religiju Marx nije mrzio stoga što je stajala na putu sreći čovječanstva; on je čovje-

čanstvo želio unesrećiti, sada i zauvijek. Naviještao je to kao svoj ideal. Njegov je cilj bilo razaranje religije. Socijalizam kao briga za radništvo i humanizam bile su samo krinke.

Nakon što je pročitao Darwinovo djelo »O postanku vrsta«, pisao je 16. siječnja 1861. Ferdinandu Lasallu pismo u kojemu je trijumfirao, izjavljujući da je Bogu —barem u prirodnim znanostima — zadan smrtni udarac (Marx-Engels, Djela, Dietz-Verlag Berlin 1972. sv. XXX, str. 571). Što je bila Marxova glavna ideja? Je li to bila stvar siromašnog radništva? Ako jest, kakvu je vrijednost u tom slučaju imala Darwinova teorija? Ili je pak na koncu ipak njegov glavni cilj bilo istrebljenje religije?

Blagostanje radnika bila je samo krinka. Tamo gdje se proleterci ne bore za svoje ideale, marksisti će u potpunosti iskoristiti rasne i generacijske konflikte. Glavna je stvar uništiti religiju. Marx je vjerovao u pakao i njegov se naum sastojao u tome da čovječanstvo strovali u provaliju.

Bilo bi možda interesantno dodati u svezi s time da Buharin (generalni tajnik Komunističke internacionale i jedan od glavnih doktrinara marksizma ovoga stoljeća) u svojoj biografiji kaže da je u ranoj dobi kao dvanaestogodišnjak nakon čitanja Otkrivenja htio postati antikrist. No kad je iz Pisma saznao da antikrist mora biti sin apokaliptičke bludnice, insistirao je na tome da njegova mati prizna da je jednom u životu bila prostitutka. Isti taj Buharin, koji se dobro razumio u ove stvari, pisao je o Staljinu: »On nije čovjek nego đavao« (G. Kafkov, »The Trial of Bukharin«, Stein&Day, New York 1969.). Buharin je prekasno spoznao u čije je ruke dospio. U pismu koje je svojoj ženi prije hapšenja i pogubljenja naredio naučiti napamet pisao je: »Moj se

život svršava. Saginjem glavu pod krvnikovu sjekiru. Osjećam svu svoju nemoć spram te paklene naprave«. Prilikom postavljanja giljotine pomogao je sovjetskoj državi koja je pogubila milijune ljudi, nakon čega je morao spoznati da je plan za to nastao u paklu. On je želio biti antikrist, ali je umjesto toga postao njegova žrtva.

Prvi pseudonimi pod kojima je Staljin pisao glasili su »Demonošvili« što na gruzijskom jeziku znači »demonski«, (Grani br. 90—4) i »Besošvili« što znači »đavolski« Abdurachman Autorchanov, *Prošozdenie Partokratie*, Possev-Verlag, Frankfurt/Main 1973.). Mao je pisao: „Već sam u dobi od osam godina mrzio Konfucija. U našem selu nalazio se Konfucijev hram. Iz svega sam srca želio razoriti ga do temelja« (M. Zach, Mao Ce-Tung, Bechtle-Verlag München).

Jeste li već kadgod susreli dijete koje u osmoj godini nema nikakve druge želje, osim uništenja svoje vlastite religije. Takve su misli demonskog karaktera.

I Trocki je bio izopačen čovjek. U dobi od osam godina posjedovao je veliku zbirku pornografskih slika (Bertram Wolfe, »Three who Made the Revolution«, Dial Press, New York 1948.). U carskoj Rusiji nije bilo kao što je danas. Pornografiju nije bilo moguće naći na svakom novinskom kiosku. Trocki stoga mora da je bio vrlo strastven te je svojim roditeljima zacijelo ukrao prilično novaca, kako bi nabavio takvu zbirku. I u njega je bila smetena duša.

Kao drugi ekstrem spomenut ću da je sv. Ivan od Križa u dobi od osam godina dnevno u molitvi provodio tri sata.

U romanu »Arhipelag Gulag« Aleksandar Solženjicin iznosi da je hobi sovjetskog ministra unutrašnjih poslova Jagode bio pucanje u Isusove i druge svetačke

slike. Još jedan sotonski ritual što se prakticira na visokim komunističkim položajima.

Pa zašto bi onda ljudi navodno trebali zastupati proletarijat time što pucaju u slike Isusa, također proletera, ili Marije, sirote djevice.

Pentekostalci izvještavaju o jednom događaju što se za vrijeme II. svjetskog rata zbilo u Rusiji. Jedan njihov propovjednik istjerivao je đavla koji je pri izlasku prijetio: »Osvetit ću se!«. Nekoliko godina kasnije propovjednik je zbog svoje vjere bio ubijen. Prije izvršenja kazne sovjetski nadležni oficir rekao je: »Sada smo načisto.«. Jesu li sovjetski oficiri kadšto opsjednuti đavlom? Ne služe li oni možda Sotoni kao oruđe da se osveti kršćanima koji ga nastoje oboriti sa njegova prijestolja?

O jednom od njihovih zlodjela piše list »Ruskaja misl« od 13. ožujka 1975. D. Porfirevič imao je kćer koju je odgajao u vjeri. Ona je morala pohađati komunističke škole. Kad je imala dvanaest godina, došla je jednom kući i rekla: »Religija je kapitalističko praznovjerje. Mi živimo u drugom vremenu«. Okrenula je kršćanstvu leđa. Kasnije je stupila u komunističku partiju, postavši član tajne službe, što je njenim roditeljima svakako zadalo težak udarac. Nakon nekog vremena mati je bila uhapšena. Pod komunizmom se ne posjeduje ništa: ni svoju ženu, ni djecu, niti vlastitu slobodu. Država uzima kad hoće i što hoće. Sin je nakon majčina hapšenja gorko plakao. Godinu dana nakon toga objesio se. Porfirevič je našao jedno pismo u kojemu je stajalo: »Oče, hoćeš li me osuditi!? Kao član komunističke omladinske organizacije morao sam potpisati da ću izvještavati o svemu što se poduzima protiv sovjetskih vlasti. Jednoga me je dana pozvala policija, a Varja — moja sestra — zahtijevala je od mene da potpi-

šem optužbu protiv majke zato što je bila kršćanka. Bila je smatrana kontrarevolucionarkom. Potpisao sam i kriv sam zbog njena uhićenja. Zatim su mi naredili da špijuniram tebe. Na kraju bi se i s tobom isto dogodilo. Oprosti mi, oče, ali ja sam odlučio umrijeti«. Nakon sinova samoubojstva, bio je uhapšen i otac.

Režim u kojem takvi događaji bivaju svakodnevnica, da ljudi, pa čak i kršćani bivaju pretvoreni u ubojice, denuncijante ili nedužne žrtve, djeca Božja samo mogu prezirati. »Jer tko ga pozdravlja, sudjeluje u njegovim zlim djelima.« (2 Iv 11).

Sovjetski list »Sovjetskaja molodjoš« od 10.2.1976. pruža nam još jedan izrazit dokaz o povezanosti između marksizma i sotonizma. U njemu se izvještava kako su militantni komunisti pod carističkom vladavinom razarali crkve i izrugivali Boga. U tu su se svrhu služili jednom blasfemičnom verzijom očenaša: »Oče naš, koji si u Petrogradu, prokleta neka ti je ime! Neka se slomi tvoje carstvo, a tvoja neka se volja nigdje ne dogodi, pa čak ni u paklu. Kruh nam daj što si nam ga ukrao i isplati naše dugove, kao što smo i mi dosad isplaćivali tvoje. I ne uvedi nas u napast, nego oslobodi nas od zla — od policajca Plevesa (carski premijer) i učini ovoj proklesoj vladi kraj. No budući da si slab i duhom krotak, bez autoriteta i moći, dolje s tobom u vjekove, amen!«.

Prvi cilj komunizma prilikom osvajanja novih zemalja nije ustanovljenje jednog novog društvenog ili gospodarskog sustava nego bogohula i glorificiranje Sotone.

Njemački studentski socijalistički savez također je izmislio jednu parodiju očenaša koja treba da pokaže kako je istinski cilj te molitve održavanje kapitalističkih interesa.

»Naš kapitale, koji si na Zapadu, neka su sigurne investicije tvoje. Ostvarivao dobit! Rasle ti akcije, na Wallstreetu kao i u Evropi. Našu dnevnu prodajnu kvotu daj nam danas i produži naš kredit, kao što i mi produžujemo dužnicima našim. I ne uvedi nas u bankrot, nego oslobodi nas od sindikata; jer tvoja je polovica svijeta i moć i bogatstvo već dvije tisuće godina, mamone!« (Rhein-Neckar-Zeitung, 2. veljače 1968.). Poistovjećivanje kršćanstva s interesima kapitalizma kleveta je. Crkva zna da je kapitalizam zamrljan krvlju i prljavštinom. Mi smo grešnici i svaki je privredni sustav obilježen bilo kakvim grijehom. Mi se protiv komunizma ne borimo sa kapitalističkog stajališta nego sa stajališta Kraljevstva Božjeg koje predstavlja naš socijalni ideal.

Ova je parodija đavolsko izrugivanje presvetoj molitvi, jednako kao i ona što su je objavili sovjetski omladinci. Za vrijeme generalnog štrajka što su ga g. 1974. organizirali francuski komunisti od radnika se zahtijevalo da marširaju pariškim ulicama, izvikujući parolu: »Giscard d'Estaing, francuski predsjednik, na izmaku je. Na ulici su sada demoni«. Zašto baš demoni? Zašto nije proletarijat ili narod? To su bili zazivi sotonjskih sila. Kakve to veze ima s legitimnim zahtjevima radničke klase za boljim plaćama? Mogu razumjeti da kao kontrarevolucionare komunisti zatvaraju svećenike i župnike. Ali zašto su u rumunjskom zatvoru Pitești marksisti silili svećenike da govore misu nad izmetom i mokraćom? Zašto su kršćani mučeni time da sa takvom nečisti uzimaju pričest? Čemu opsceno izrugivanje religiji (Cirja, »Povratak iz pakla«; I. D. Bacu, »Pitești«)? Zašto su rumunjskom pravoslavnom svećeniku Romanu Bragi, nekadašnjem komunističkom zarobljeniku, željeznom palicom bili izbijeni svi zubi,

kako bi ga se prisililo na bogohulu? Njemu i drugima komunisti su tumačili: »Kada vas, kršćane, ubijemo, doći ćete u nebo. No mi ne želimo da budete okrunjeni kao mučenici. Najprije morate prokleti Boga, a onda ići u pakao«. Marksiste smatramo ateistima koji ne vjeruju u nebo i pakao. U ekstremnim uvjetima marksizam je skinuo masku, pokazavši pravo lice: sotonizam.

Rumunjski pisac i komunist Paul Goma, kojega su zatvorili njegovi vlastiti drugovi, opisuje u knjizi »Gherla« (Gallimard, Francuska) načine mučenja što su ih komunisti specijalno izumjeli za kršćane. Oni su svakodnevno »krstili« po jednog religioznog zatvorenika tako što bi mu glavu zagnjurili u posudu u koju su drugi zatvorenici ranije izvršili nuždu, a drugi zatvorenici morali su u to vrijeme pjevati krsno bogoslužje. U vrijeme blagdana i navlastito za vrijeme korizme bile su priređivane bogohulne mise. Jedan zatvorenik bivao je obučen u ogrtač zamazan izmetom. Umjesto križa nosio je oko vrata penis načinjen od sapuna kruha i DDT-a. Svi zatvorenici morali su ga poljubiti i pritom izgovoriti riječi: »Krist je uskrsnuo!«, koje su pravoslavnima svetinja. Takve su se stvari prakticirale uz znanje Partije barem dvije godine. Kakve veze sa socijalizmom i interesima radništva imaju ove nečasne radnje? Nisu li te krilatice samo krinka za sotoniska haračenja i orgijanja?

U komunističkom listu »Večernaja Moskva« čitamo: »Mi se ne borimo protiv vjernika ni protiv klera. Mi se borimo protiv Boga. da mu otmemo vjernike!« (citirao svećenik Dutka u: »O nadi u nama«, CVJM Presse Paris).

»Borba protiv Boga, da mu se otmu njegovi vjernici!« jedino je logično objašnjenje komunističke borbe protiv krštenja. U Albaniji je svećenik Stephen Kurti bio

osuđen na smrt zato što je krstio jedno dijete. U Kini i Sjevernoj Koreji također se mora tajno krstiti. U Sovjetskom Savezu krštenje je moguće samo ako se prethodno izvrši registriranje. Tko želi krstiti sebe ili svoju djecu, mora crkvenom nadležstvu priložiti osobnu iskaznicu. Crkveno nadležstvo sa svoje strane informira državnu službu. Ishod je nakon toga proganjanje. Radnici u kolhozima nemaju osobnih iskaznica, pa tako svoju djecu mogu samo potajno krstiti (Igor Šafarevič, »Religijsko zakonodavstvo u SSSR-u«, Seuil, Francuska 1973.).

Mnogi protestantski pastori dospjeli su u zatvor samo zato što su krstili. Komunistička borba protiv krštenja polazi od pretpostavke da vjera u krštenje za dušu ima vrijednosti. Države koje se temelje na određenim religijama kao što su Izrael, Pakistan i Nepal, suprotstavljaju se u ime nekog drugog religioznog uvjerenja krštenju kao izvanjskom znaku primanja kršćanstva. No za ateiste, kako se označavaju komunisti krštenje ipak ne znači ništa. Prema njihovim postavkama ono bi kršteniku moglo isto tako malo koristiti kao i škoditi. Zbog čega onda suzbijaju krštenja? Ni iz kojeg drugog razloga doli iz ovoga »Oni se bore protiv Boga, da mu otmu vjernike«. Njihova ideologija u stvarnosti nije inspirirana ateizmom.

Tko se iscrpnije želi informirati o povezanosti između marksizma i okultnoga, neka pročita »Sheila Ostrander- Lynn Schroeder, PSI« (M. Scherz, München 1971.). Začudit će se kad otkrije da je komunistički Istok u istraživanju mračnih sila kojima upravlja Sotona dopro mnogo dalje od Zapada. U Moskvi je uhapšen dr. Eduard Naumov. On je član međunarodnog udruženja parapsihologa. Moskovski fizičar C. Regelson, židovski kršćanin koji je na se preuzeo njegovu

obranu, navodi nam razlog hapšenja. Naumov se trudio da sferu psihičkog života drži izvan domašaja vlasti zlih sila koje se za parapsihologiju interesiraju samo kao za novo oružje tlačenja ljudske duše.

U Čehoslovačkoj i Bugarskoj komunističke su partije izdvojile ogromne svote novaca za potajno istraživanje ove znanosti. Postoji željezni zastor koji Zapadu onemogućuje da sazna što se zbiva u 20 parapsihologijskih zavoda u Sovjetskom Savezu (Novoje ruskoje slovo, 30.7.1975.).

Koji je posebni Marxov doprinos Sotoninu planu sa čovječanstvom? On je vrlo velik.

Biblija naučava da je Bog stvorio čovjeka sebi na sliku i priliku (Post 1., 27). Sve do Marxova doba čovjek je bio promatran kao kruna stvorenja. Marx je bio izabrano Sotonino oruđe, kojim se čovjeka željelo dovesti do toga da izgubi samoštovanje i uvjerenje u to da dolazi sa jednog višeg mjesta i da je određen da se tamo ponovno vrati. Marksizam je prva sustavno definirana filozofija, koja je pojam čovjeka rigorozno ograničila. Po Marxu se čovjek zapravo sastoji od trbuha. Taj trbuh stalno valja puniti. Prioritetni čovjekovi interesi ekonomske su naravi. On proizvodi za svoje potrebe. Proizvodnjom on stupa u društvene odnose. To je baza društva, ono što Marx označuje infrastrukturom. Ljubav, umjetnost, znanost, religija, filozofija i sve ostalo što ne treba trbuhu spada u nadgradnju, koja se određuje posljednjom analizom trbušnog stanja. Nikakvo čudo što je Marx našao tako veliko zadovoljstvo u Darwinovoj knjizi. To je također bio jedan majstorski udarac u navođenju čovjeka na to da zaboravi svoje božansko podrijetlo i božanski cilj. Darwin je rekao da čovjek potječe od majmuna i da nema nikakav drugi cilj osim preživljavanja. Ova dvojica detronizirali su kralja

prirode. Sotona pak Boga nije mogao zbaciti. No zato je obezvrijedio čovjeka. Čovjek je bio prikazan kao rob utrobe i razvojni produžetak životinje. Kasnije je Freud dovršio djelo ovih dvaju sotonskih gigantata, reduciravši čovjeka na seksualni nagon koji katkad biva produhovljen u politici, umjetnosti ili religiji. Švicarski psiholog Jung bio je onaj koji se iznova vratio biblijskom naučavanju, ističući da je religiozna potreba ono osnovno u čovjeku.

Kako bismo zaokružili ovu sliku, recimo sada nešto i o Mosesu Hessu, čovjeku koji je Marxa i Engelsa obratio na socijalističko mišljenje. U Izraelu se nalazi jedan grob, na kojem se mogu pročitati ove riječi: »Moses Hess, osnivač njemačke socijaldemokratske stranke.« U svome »Crvenom katekizmu za njemački narod« (»Politički katekizam«, 1969. izd. Karl. M. Michel, Insel-Verlag Frankfurt/Main) on kaže: »Što je crno? Crno je svećenstvo. Ti teolozi najrđaviji su aristokrati.. Duhovnik poučava knezove da u ime Božje tlače narod. Nadalje poučava narod da se u ime Božje dozvoli tlačiti i izrabljivati. Kao treće i principijelno, on se s Božjom pomoću brine oko toga da na zemlji provede divan život, dok drugim ljudima savjetuje da čekaju na nebo...«.

»Crvena zastava simbolizira trajnu revoluciju što vodi do potpune pobjede radničke klase svih civiliziranih zemalja—crvenu republiku. Socijalistička revolucija je moja religija... Kada radnici osvoje jednu zemlju, morali bi pomoći svojoj braći u ostalom svijetu.«

To je bila Hessova religija kada je prvi put izdao svoj »Katekizam«. Prilikom druge naklade dodao je još neka poglavlja u želji da kod vjernika bolje prođe. Za veličanje svoje religije, tj. socijalističke revolucije, ovaj je put koristio kršćanski jezik i stil. Tu se uz propagandu

o revoluciji nalazi i nekoliko lijepih riječi o kršćanstvu kao o religiji ljubavi i humanizmu. No njenu poslanju potrebno je daljnje tumačenje: »Njen pakao ne smije biti na zemlji, niti pak nebo na onom svijetu. Socijalističko društvo je istinsko ispunjenje kršćanstva«. Na taj se način đavao maskirao kao anđeo svjetla. Nakon što je u socijalističku ideju uvjerio Marxa i Engelsa, postavši kao konačan cilj zadavanje smrtnog udarca sred-njevjekovnoj religiji, (njegov prijatelj Jung izrazio je to još jasnije: »Marx će jamačno Boga protjerati s neba!«) u Hessovu je životu nastupilo jedno novo zanimljivo razdoblje. On, osnivač modernog socijalizma, utemeljio je jedan posve drukčiji pokret, jednu osobitu vrstu cionizma.

Sad sam i sâm cionist. Država Izrael pripada Židovima na temelju božanskog prava. Bog, tvorac svijeta, više im je puta rekao po prorocima, da je Palestinu dao Židovima. No to ne znači da odobravam sve cionističke misli. Ja sam i kršćanin, što također ne znači da sam suglasan sa svim što kršćani naučavaju i čine. To bi bilo nemoguće, jer su podijeljeni te tako katkad protuslovno naučavaju. To isto vrijedi i za cionizam. Postoje različite vrste cionizma: socijalistički, mojsijevsko-religiozni, zatim cionizam židovskih kršćana kao i mirni i agresivni cionizam. Postojao je čak i ubojiti teroristički cionizam poput »Stern grupe«, kojeg su žrtve bili mnogi nevini ljudi.

U kršćanstvu postoji ono što dolazi od Boga, zatim dodaci što dolaze od ljudi, kao i Sotonin mutež. I Isus je jednom nazvao jednoga od apostola đavlom. Isto je tako cionizam mješavina sastavljena od ispunjenja Božjeg plana i od ljudskog pokreta sa svom sklonošću grijehu i slabosti. Bio je čak poduzet pokušaj utemeljenja sotonskog cionizma što na sreću nije uspjelo.

Herzl je tada izvršio zdrav preokret, tako da danas nema nikakva traga od sotonizma.

Hess, utemeljitelj modernog socijalizma, socijalizma kojemu je cilj protjerivanje Boga s neba, bio je utemeljitelj sotonskog cionizma, koji je trebalo da razori božanski cionizam, cionizam ljubavi, razumijevanja i sloge sa susjednim zemljama. On koji je Marxu tumačio značaj klasne borbe, pisao je 1862. zapanjujuće riječi: »Rasna borba je višeg, a klasna nižeg reda« (Moses Hess, »Rom und Jerusalem« u: Izabrana djela, izd. Josef Melzer, Köln 1962.). On je razbuktao plamen klasne borbe, plamen koji nikad nije bio ugašen, umjesto da poučava društvene grupe o tome kako se surađuje u korist općeg blagostanja. Tada je isti taj Hess zasnovao razarajući cionizam, cionizam rasne borbe, nastao borbom protiv ljudi koji nisu pripadali židovskoj rasi. Kako god mi odbijamo sotonski marksizam, tako i svaki odgovoran Židov ili kršćanin mora odbaciti ovo đavolsko izopačenje cionizma. Hess za Židove zahtijeva Jeruzalem, ali bez Isusa, židovskog kralja. A i što će mu Isus? On piše: »Svaki Židov ima u sebi mesijanska svojstva; svaka je Židovka moguća Mater Dolorosa«. Zašto onda Židova Marxa nije učinio mesijom i pomazanicom nego mrziteljem, koji je Boga htio protjerati s neba. Za Hessa je Isus »Židov kojega pogani obožavaju kao svoga otkupitelja«. Ni on ni Židovi, izgleda, ne trebaju ga za sebe.

Hess nije htio biti otkupljen. Po njemu je traženje osobna spasa indogermansko svojstvo. Cilj Židovâ — kaže on — mora biti »mesijansko stanje koje svijet oblikuje po Božjem planu«. Po njegovu »Crvenom katekizmu« to je socijalistička revolucija s rasnom i klasnom borbom.

Moses Hess, koji je svom idolu Marxu stavio u zada-

tak da učini kraj srednjovjekovnoj religiji, nadomještajući je religijom socijalističke revolucije, piše ove iznenađujuće riječi: »Stalno su me uzdizale hebrejske molitve«. Kakve li su to molitve što ih izgovaraju ljudi koji religiju drže opijumom naroda? Već smo ustanovili da se i osnivač znanstvenog ateizma molio pred zapaljenim svijećama. Židovske se molitve, jednako kao i kršćanske, mogu zlorabiti prilikom sotonističkih rituala kao bogohula.

Hess je Marxa poučio o socijalizmu koji je čvrsto povezan s internacionalizmom. U svom »Komunističkom manifestu« Marx piše da proletarijat nema domovine. U »Crvenom katekizmu« Hess se ruga domovinskoj predodžbi u Nijemaca. U vezi s ovim pojmom činio bi isto to i u slučaju bilo koje druge evropske nacije. Osim toga je kritizirao Erfurtski program Socijaldemokratske stranke Njemačke zbog bezuvjetna priznavanja nacionalnog principa koji je u njemu također sadržan. No Hess je i neobičan internacionalist. Židovsko rodoljublje mora ostati. On piše: »Tko poriče židovski nacionalizam, nije samo otpadnik i reneгат u religijskom smislu, nego je i izdajica svoga naroda i svojih bližnjih. Ako bi se pokazalo da se židovska emancipacija neda usuglasiti sa židovskim nacionalizmom, Židovi je tada moraju žrtvovati...«. »Svaki Židov na prvom mjestu mora biti židovski rodoljub...«.

Suglasan sam sa ovom Hessovom patriotskom mišlju. Ali što je jednome pravo drugom je tričarija. Ja sam za svako rodoljublje: za židovsko, arapsko, francusko, njemačko i američko. Rodoljublje je krepost, dokle god se trudi da privredno, intelektualno i u religijskom smislu pospješuje blagostanje svoga naroda, uz pretpostavku da se to zbiva u prijateljstvu i suradnji s drugim narodima. No židovsko rodoljublje jednog re-

volucionarnog socijalista, koji svim ostalim nacijama uskraćuje rodoljublje, krajnje je sumnjivo. To mi se prije čini kao neki đavolski plan: nahuškati ostale narode na to da mrze Židove. Kad bih bio nežidov i primijetio da Židovi kane prihvatiti ovaj čudni plan jednostranog patriotizma, i ja bih im se usprotivio. Na sreću Židovi ovaj đavolski plan nisu slijedili.

Rasna borba na način na koji je predstavlja Hess pogrešna je. Isto je tako pogrešna kao i klasna borba što ju je širio. Hess nije napustio socijalizam u korist ove vrste cionizma. Nakon što je napisao »Rim i Jeruzalem«, bio je i nadalje aktivan u socijalističkom pokretu.

On svoje misli ne formulira jednoznačno, pa ih je stoga teško vrednovati. Dovoljno je znati da u njegovim očima »kršćanski svijet u Isusu gleda jednog židovskog sveca, koji je postao nežidov«. Dovoljno je u njegovim spisima pročitati slijedeće: »Mi danas čeznemo za jednim daleko obuhvatnijim otkupljenjem od onoga što nam ga nudi kršćanstvo«. Prisjetimo se možda toga da je u »Crvenom katekizmu« ovo »daleko obuhvatnije otkupljenje« socijalna revolucija.

Možemo dodati da Hess nije bio samo izvor marksizma i čovjek koji je pokušao utemeljiti bogohulni cionizam, nego je bio i preteča tzv. teologije revolucije, koja se danas prakticira u Ekumenskom vijeću Crkava, kao i nekih novih tendencija u katolicizmu, koje govore o »otkupljenju danas«. Jedan te isti čovjek, koji je gotovo nepoznat, bio je glasilo triju sotonskih pokreta: komunizma, mržnjom opečaćenog cionizma i teologije revolucije.

Nitko ne može biti kršćanin, a da ne voli Židove. Isus, djevica Marija i apostoli bili su Židovi. Naša je Biblija židovska. Gospodin je rekao: »Spas dolazi od

Židova!«. Hess pak uzdiže Židove tako, kao da namjerno želi isprovocirati antižidovsku reakciju. On tvrdi da je njegova religija socijalistička revolucija. Klerikalci svih ostalih religija varalice su. Jedino je o židovskoj religiji imao visoko mišljenje. On piše: »Naša je (židovska) religija kao ishodište imala oduševljenje jedne rase koja je već od prvog nastupa na povijesnoj sceni predvidjela konačni cilj čovječanstva, naslućujući mesijansko doba u kojemu se duh humanosti ne ispunjuje samo u ovom ili onom pojedincu, ili pak samo djelomice, nego i u socijalnim tvorevinama čitava čovječanstva« (svi citati uzeti su iz: Moses Hess, Sabrana djela, Bechtle-Verlag München). Vrijeme što ga Hess označuje mesijanskim, jest vrijeme pobjede socijalističke revolucije. Misao po kojoj židovska religija kao ishodište ima predodžbu o bezbožnoj socijalističkoj revoluciji ružna je dosjetka i uvreda židovskog naroda.

Hess se stalno služi religioznim jezikom, ali ne vjeruje u Boga. On piše: »Naš Bog nije ništa doli ljudska rasa što je sjedinjena u ljubavi«. Put do toga je socijalistička revolucija, prilikom koje deseci tisuća toga ljubljenog čovječanstva bivaju mučeni i umoreni. S druge strane on uopće ne skriva činjenicu da ne želi ni nebesku prevlast, niti pak prevlast neke zemaljske moći, jer obje proglašava tiranskima. Nijedna religija ne valja, s izuzetkom religije socijalističke revolucije. »Beskorisno je i besplodno dati ljudima pravu slobodu, dajući im udjela u dobrim stvarima opstojanja, a ne oslobodivši ih od misaonog robovanja religiji.« On u jednom dahu govori o »apsolutizmu nebeskih i zemaljskih tirana nad robovima«.

Samo ako razumijemo Hessa koji je izvršio utjecaj na Marxa, Engelsa i Bakunjina, tri osnivača I. internacionale (David McLellan, »Marx before Marxism«, Harper-

Row 1970.), bit će nam moguće razumjeti sotonisku dubinu komunizma.

Ovo podulje zaustavljanje na Hessu potrebno je zato što se bez znanja o njemu Marx ne može razumjeti. Hess je bio onaj koji je Marxa naveo na socijalizam. Podsjetimo se na Marxov epigram o Hegelu: »Naučavam riječi što su izmiješane u đavolskom vrtlogu. Tako može svatko misliti što mu drago« (Marx-Engels, Cjelovito izdanje, Dietz-Verlag Berlin 1975., dio I, sv. I, str. 644).

Tako je pisao Marx. Hessovi su spisi u još većem đavolskom neredu, u kojemu se vrlo teško možemo snaći. No moramo ih analizirati, kako bismo utvrdili eventualne veze između Marxa i sotonizma. Prva Hessova knjiga nosi naslov »Sveta povijest čovječanstva« (Hess, Izabrana djela, izd J. Melzer, Köln 1962. str. 55-80). On je tvrdio da je to bilo djelo svetoga Duha istine. Kada je knjiga izašla, zapisao je u svoj dnevnik (str. 101): »Sin Božji oslobodio je ljude iz njihova vlastitog ropstva. Hess će ih osloboditi i iz političkog ropstva«. »Ja sam pozvan da svjedočim za Svjetlo poput Ivana Krstitelja«.

Marx je tada prema socijalizmu bio odbojno raspoložen, a uz to još nije ni poznavao Hessa. Čak je protiv njega napisao i jednu knjigu. Iz neobjašnjenih razloga ta knjiga nije nikad bila dovršena (Marx-Engels, Potpuna djela, Moskva 1957/35. sv. I). Zatim je postao Hessov učenik.

Tko je taj Hess, taj samozvani poslanik Duha svetoga? Već smo spomenuli da se zakleo na to da će srednjevjekovnoj religiji zadati posljednji udarac i načiniti pustoš. U uvodu svojoj knjizi »Posljednji sud« zadovoljno se izražava o tome što je njemački filozof Kant »obezglavio starog oca Jahvu i čitavu svetu obi-

telj«. Hess svoje vlastite predodžbe ukrašava imenom velikog filozofa. Kant nije imao nikakvih sličnih namjera. On je naprotiv pisao suprotno: »Morao sam ograničiti znanje, kako bih vjeri napravio mjesta«.

Hess je i židovsku i kršćansku religiju proglasio mrtvima (La revue, IX, str. 281). No to ga ne sprečava da u knjizi »Rim i Jeruzalem« piše o »našim svetim spisima«, o »svetom jeziku naših otaca«, o »našem kultu« te da spominje »božanske zakone«, »putove providnosti« i »...božanski život«.

On svoja različita mišljenja nije zastupao u različitim vremenskim periodima. Kada je napisao svoju pseudocionističku knjigu, izjavio je da ne poriče svoja ranija bezbožna nastojanja (Niederrheinische Volkszeitung, 15. 7. 1862.). To je hotimični đavolski nered.

Hess je bio Židov i preteča cionizma. Budući da su Hess, Marx i još neki bili židovskog podrijetla, i komunizam se smatra židovskom zavjerom. No pritom se zaboravlja da je Marx napisao i jednu antižidovsku knjigu. I u tome je slijedio Hessa. Taj »cionist«, koji je židovstvo uzdizao u nebesa, pisao je u raspravi »O novčanom sustavu« (Rheinische Jahrbücher sv. I, g. 1848.): »Židovi, koji su u prirodnoj povijesti svijeta imali ulogu socijalne životinje — pretvoriti čovječanstvo u divlje životinje —, baš su i ispunili svoj profesionalni zadatak. Otajstvo židovstva i kršćanstva razotkrilo se u modernim židovskim kršćanima. Otajstvo krvi Kristove — jednako kao i otajstvo starog židovskog štovanja krvi — neskriveno se ovdje pojavljuje kao otajstvo zvijeri«. Nije tragično ako se ove riječi ne shvate pravilno. One su pisane u »đavolskom neredu«, ali se mržnja prema onome što je židovsko iz njih jasno daje razabrati. Hess je i židovski i antižidovski rasist — već prema potrebi duha kojega on naziva

»svetim« i koji je utjecao na njegova djela. Hitler bi svoj razizam bio mogao naučiti od Hessa.

Hess, koji je Marxa učio da je pripadnost jednoj društvenoj klasi ono presudno, pisao je i suprotno: »Život je neposredan rezultat rase« (»Rim i Jeruzalem«). Socijalne strukture i predodžbe isto su kao i religija tipične prvotne tvorevine rase. Rasni se problem nalazi skriven iza svih problema nacionalnosti i slobode. Čitava je prošlost — kaže Hess — bila jedna jedina borba među klasama i rasama. Rasna je borba višeg, a klasna nižeg reda (»Rim i Jeruzalem«).

Na koji način Hess svoja raznolika protuslovlja dovodi do trijumfa? »Isukat ću mač protiv svih građana koji se suprotstave nastojanjima proleterijata!« (pismo Ferdinandu Lasallu od 9. 12. 1863. u: Moses Hess, Pisma.) Moulton's Graven Page 1959. str. 413 s). Isto čujemo i od Marxa: »Sila je dadilja koja će novo društvo iznijeti iz krila staroga društva« (»Kapital«, sv. I). Marxov prvi učitelj bio je filozof Hegel. On je utro put Hessu. Od Hegela je Marx primio i otrova. Za ovoga je mislioca kršćanstvo u usporedbi s nadmoćnom Grčkom totalno iskrivljeno. On je pisao: »Kršćanin je za patnje čovječanstva iz svih krajeva i mjesta ponajbolje napabirčio takvu gomilu utješnih razloga što se koriste u nesreći, da bi nekom na koncu moglo biti žao što svaki dan ne izgubi po jednog oca ili mater...Bilo bi vrlo zanimljivo usporediti s ovim vjeru Grka... Kod njih je nesreća bila nesreća, a bol bol...« (G. W. F. Hegel, »Fragment o pučkim religijama i kršćanstvu«, Suhrkamp-Verlag Frankfurt/Main 1971., sv. I, str. 35 s).

Kršćanstvo je u Njemačkoj bilo ismijavano još prije Hegela. On je pak bio prvi koji je i Isusa ismijavao.

Mi smo ono od čega živimo. Marx je živio od sotonističkih predodžaba; stoga je i širio sotonisku nauku.

Komunisti imaju naviku stvaranja frontalnih organizacija. Sve što smo dosad iznijeli, pruža mogućnost shvaćanja po kojem je i sam komunistički pokret frontalna organizacija okultnog sotonizma. To bi objasnilo razloge zbog kojih su se politička, privredna, kulturna i vojna oružja što su korištena protiv komunizma pokazala beskorisnima. Sredstva za suzbijanje sotonizma duhovne su, a ne ljudske naravi. Inače dolazi do toga da se izrodi još jedna sotonska frontalna organizacija poput nacizma, ali da zato ona druga izbori još veću pobjedu.

Himmler, ministar unutrašnjih poslova nacističke Njemačke, smatrao se ponovnim utjelovljenjem kralja Heinricha Ptičara. On je smatrao da je moguće okultne sile upregnuti u službu nacističke armije. Više nacističkih voda imalo je posla sa crnom magijom (Trevor Ravenscroft, »Koplje sudbine«, Econ-Verlag Düsseldorf 1975. gl. IV, str. 5, 8, 17).

Osnivači modernog komunizma i modernog marksizma bili su u vezi s inteligentnim natprirodnim bićima; s propalim anđelima koji ne poznaju nikakva etička mjerila. Oni su Marxu postavili cilj da istrijebi sve religije i posvemašnji moral (»Komunistički manifest«).

Sada bih se htio obratiti običnom marksistu. On se neda voditi duhom koji je kontrolirao Hessa, Marxa i Engelsa. On istinski ljubi čovječanstvo i vjeruje da se bori za njegovo blagostanje. Takav marksist nema namjere postati oruđem nekakve čudne sotonske sekte. Njemu bi ovi reci mogli biti od koristi.

Sotonski marksizam širi materijalističku filozofiju, koja njegove pristaše osljepljuje za duhovnu stvarnost. Postoji još nešto osim materije. Postoji jedan dobar svijet duha, istine, ljepote i ideala.

No postoji i svijet zlih duhova. Njihov je glavari Sotona. On je zbog svog ponosa pao s neba, povukavši za sobom niz anđela. Tada je zaveo ljudske pretke. Nakon nasljednoga grijeha on svoja varanja nije samo nastavio, nego ih je na sve moguće načine pojačavao, dok nije došlo do toga da veličanstveno Božje stvorenje bude opustošeno svjetskim ratovima, krvavim revolucijama i kontrarevolucijama, diktaturama, izrabljivanjima, kojekakvim vrstama rasizma, krivim religijama, agnosticizmom i ateizmom, zločinima i prijevarama, nevjerom u ljubavi i prijateljstvu, razorenim brakovima i buntovnom djecom. Čovječanstvo je izgubilo predodžbu o Bogu. Što je stupilo na mjesto te predodžbe? Nešto uzvišenije?

Jedna anglikanska istražna komisija za okultizam, formirana u Australiji, objavila je 13. kolovoza 1975. izvještaj u kojemu je utvrdila da je polovica polaznika viših škola u Sidneyu imala posla s okultizmom i sotonizmom. Ni u ostalim australskim gradovima nije drukčije. Polovica mladeži upletena je u čarolije i crne mise. Možda u ostalim zemljama slobodnoga svijeta nije tako loše. No prodiranje marksizma u mladež protječe paralelno s prodiranjem sotonizma, makar se izvanjski i neda uspostaviti neka povezanost.

Religija čovjeku jednostavno treba. Ne pripada li Isusovoj religiji, tada je sljedbenik Sotonine religije i uvijek će proganjati one koji ne služe Sotoni.

Samo su malobrojni duhovni predvodnici komunizma bili svjesno sotonisti. No postoji i nesvjesni sotonizam, kao što ima i ljudi koji su u osnovi kršćani, a da ni ne znaju da je njihova religija Kristova religija. Jedan čovjek nesvjesno može biti sotonist, a da nikad nije ni čuo ništa o postojanju jedne takve religije. On joj pripada onda kad mrzi predodžbu o Bogu i o Kristovu

imenu, kad živi tako kao da je samo materija i kada odbija religiozna i moralna načela.

Stvorovi su napustili Boga, ali Bog nije napustio svoje stvorenje. Poslao je svoga Jedinorođenca Isusa Krista na svijet. Utjelovljena ljubav i sućut živjela je na zemlji životom siromašna židovskog djeteta, zatim životom jednostavna tesara i konačno životom naučitelja pravednosti. Razgaženi čovjek sam se ne može spasiti, jednako kao što se utopljenik sam ne može izvaditi iz vode. Tako je Isus imao potpuno razumijevanje za naše nutarnje sukobe, uzevši na se sve naše grijehе, pa čak i grijehе Marxa i njegovih pristaša, prepativši kaznu za ono što smo mi počinili. Okajavao je naše grijehе, umrijevši na križu na Golgoti, nakon što je podnio najgora poniženja.

Mi imamo njegovu Riječ, po kojoj onaj koji na nj položi svoju vjeru dobiva i oprost, te će s njime živjeti u vječnom raju.

Čak se i notorni marksisti mogu spasiti. Dva sovjetska nobelovca, Pasternak i Solženjicin, ispovijedila su svoju vjeru u Krista, opisavši ekstreme zločina do kojih dovodi sotonski marksizam. Svetlana Staljina, kći najgorog masovnog ubojice, također je postala kršćanka.

Ne zaboravimo da je Marxov ideal bio to da sam siđe u ponor pakla, vukući za sobom čitavo čovječanstvo. Nećemo ga slijediti na toj groznoj stazi, nego radije Krista, koji nas vodi u visine svjetla, mudrosti i ljubavi, u nebo neizreciva sjaja.

C.M.C.W.
Postfach 721
CH-8280 Kreuzlingen, Switzerland.